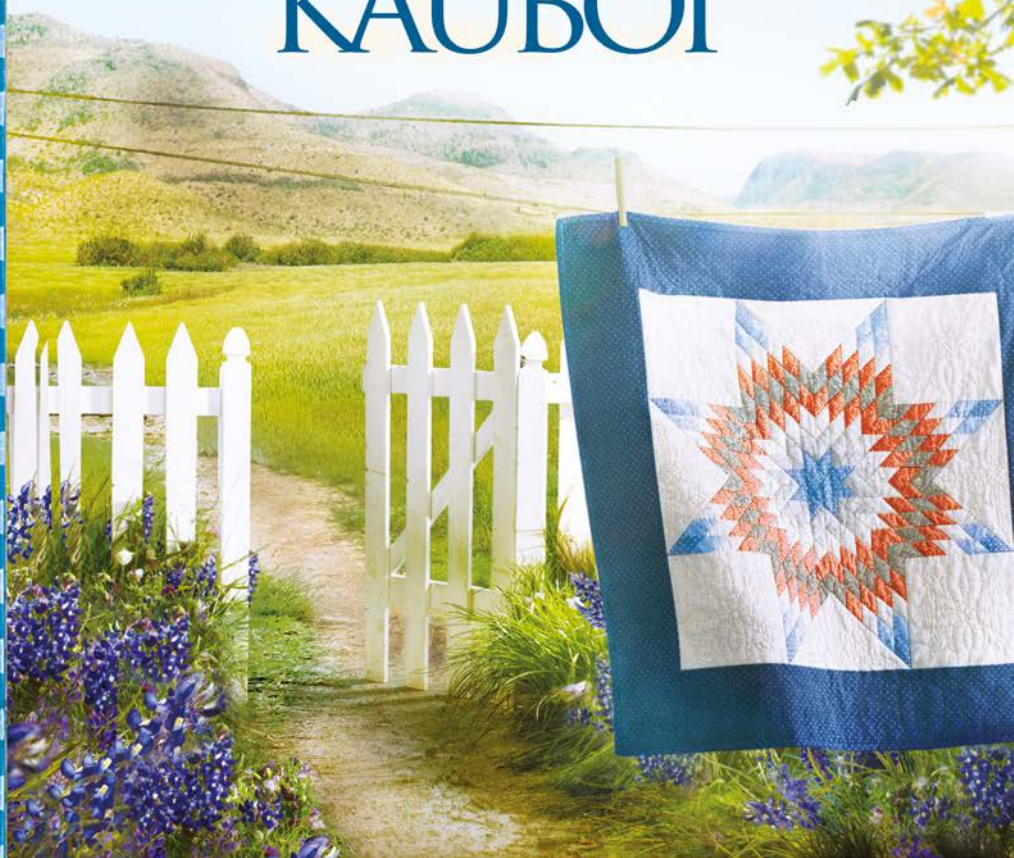

New York Timesi bestsellerite autor

DEBBIE MACOMBER

NELLI KAUBOI

Originaali tiitel:
Debbie Macomber
Nell's Cowboy
2013

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See on ilukirjanduslik teos. Nimed, tegelased, kohad ja juhtumid on kas autori kujutlusvõime tulemus või kasutatakse neid fiktiivselt ning igasugune sarnasus tegelike isikute, elavate või surnute, äriasutuste, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Anneli Sihvart
Toimetanud Sille Teiter
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 1998 by Debbie Macomber
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D04425223
ISBN 978-9949-87-069-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Anita ja Allen Greensteinile, kes armastavad Florida päikest
ning head veini sama palju kui Wayne ja mina.*

TEXASE LINNA PROMISE'I RAHVAS

Nell Bishop: umbes kolmekümneaastane lesknaine oma poja Jeremy ja tütre Emmaga; tema abikaasa hukkus traktoriõnnetuses.

Ruth Bishop: Nelli ämm; elab koos Nelli ja tema kahe lapsega.

Dovie Boyd Hennessey: peab antiigipoodi ja on abielus šerif Frank Hennesseyga.

Caroline Weston: Promise'i postitöötaja.

Maggie Weston: Caroline'i kuueaastane tütar.

Doktor Jane Patterson: Promise'i uus arst, Cal Pattersoni abikaasa.

Ellie Patterson: Frasieri söödapoe omanik, Glen Pattersoni abikaasa.

Frank Hennessey: kohalik šerif, on abielus Dovie Boyd Hennesseyga.

Max Jordan: Jordani maa- ja linnarõivaste kaupluse omanik.

Wade McMillen: kirikuõpetaja Promise'i kristlikus kirikus.

Edwina ja Lily Moorhouse: õed; pensionile jäänud kooliõpetajad.

Cal ja Glen Patterson: kohalikud karjakasvatajad; vennad, kes peavad koos rantšot.

Phil ja Mary Patterson: Cali ja Gleni vanemad; juhivad kohalikku hommikusöögiga öömaja.

Wiley Rogers: Westoni rantšo kuuekümnepäevane tööd juhataja.

Laredo Smith: kraakleja, kelle võttis tööle Savannah Smith (endine Weston).

Barbara ja Melvin Weston: Savannah', Grady ja Richardi ema ja isa; surid seitse aastat tagasi.

Richard Weston: Westoni õdedest-vendadest noorim.

Savannah Smith: Grady ja Richardi õde ning Laredo Smithi abikaasa; kasvatab vanu roose.

Grady Weston: rantšopidaja; Westoni õdedest-vendadest vanim, Caroline Westoni abikaasa.

ÜKS

NELL Bishop kihutas mööda kiirteed kodu poole, võisteldes läheneva tormiga. Märtsituuled peksid vastu pikapit, kui ta kiirustas Kaksikkanjoni rantšo poole, mis asus kolmkümmend neli miili Texase linnast Promise'ist lõunas.

Tema ämm oli lastega, kuid Jeremyl ja Emmal oleks üksi raske loomi lauta saada. Ruth teeks, mis suudab, aga vanema naise süda ei olnud tugev ja... Nell ei tahtnud mõeldagi, mis võiks juhtuda, kui ta õigel ajal tagasi ei jõua.

Tema elu oli viimased kolm aastat kulgenud otsekui kiiresti liikuval jooksulindil alates sellest, kui ta abikaasa traktoriõnnetuses suri. Tormid valmistasid talle kõige vähem muret, arvestades rahalisi raskusi, millega ta rantšos ilma Jake'ita töötades silmitsi seisis. Ei möödunud päevagi, mil abikaasa poleks tema mõtetes olnud. Kahekümne aasta pärast, *neljakümne* aasta pärast on mees endiselt osa temast.

Ruth ja teised olid julgustanud teda uuesti abielluma, vähemalt kohtamas käima, kuid Nell oli sellele vastu olnud.

Ta ei arvanud, et ta üldse kunagi veel kedagi armastaks – mitte nii, nagu ta Jake'i armastas. Nende armastus oli selline, mida võis ette tulla vaid korra elus, ja ühtegi teist meest ei saanud tema Jake'iga võrrelda.

Nell oli alati teadnud, et ta ei ole mingi kooli kokkutuleku kuninganna kandidaat, kuid Jake oli pannud teda end sellena tundma. Ta oli aru saanud, mida tähendab olla suure kondiga ja lihtsalt suur. Peen või elegantne, nende sõnadega ei kirjeldataks teda kunagi, sest oma meeter kaheksakümnese kasvuga oli Nell sama pikk kui enamik mehi. Jake oli gümnaasiumi alguses olnud meeter üheksakümmend pikk ja ainus Nellist pikem poiss koolis.

Mõlemad olid kogu oma elu elanud samas linnas, kuid Nell märkas Jake'i alles gümnaasiumis. Tõepoolest, Nelli päris esimesel gümnaasiumipäeval. Tema oli siis alustanud kümnendat ja Jake kaheteistkümnendat klassi. Sel hetkel, kui nende pilgud kohtusid, teadis Nell, et ta on leidnud kaaslast kogu eluks. Ta oli ainuke poiss, kellega Nell oli kohtamas käinud. Kui Jake sõjaväeteenistusse läks ja õhudessantväelaseks sai, kirjutas Nell talle iga päev. Jake teenis oma aja sõjaväes ära ja sai koju nädal pärast seda, kui Nell kooli lõpetas. Vaatamata perekonna protestidele abiellus Nell Jake'iga, olles ise alles teismeline.

Keegi ei olnud teadnud, et nad veedavad koos vaid kümme aastat. See oli Nell, kes leidis mehe traktori all lõksus olevat, Nell hoidis Jake'i oma käte vahel, kui elu temast välja voolas, naine karjus ahastuses, olles abitu ja saamata oma mehe elu päästmiseks midagi ette võtta.

Nüüd oli Nell see, kes püüdis Kaksikkanjoni rantšot säilitada, hoidis allesjäänud karja, kasvatas nende lapsi ja hoolitses Jake'i vananeva ema eest. Rantšo oli olnud Jake'i unistus – ja tema oma samuti; nad ostsid selle koos varsti pärast abiellumist. Kuid nüüd oli Nell nii väga väsinud, väsinud oma rahalistest võitlustest ja muudest muredest. Viimased kolm aastat olid teda vaimset, emotsionaalselt ja füüsiliselt kurnanud. Sel põhjusel müüs ta suurema osa karjast maha ja alustas uut ettevõtmist. Külaliserantšot.

Olgu Jeremy õnnistatud. Tema poeg oli see, kes talle selle idee andis. Eelmisel aastal oli Nell lubanud Jeremyle preemiast õigekirjateesti sooritamise eest ja poiss oli otsustanud laenata filmi. Kõigist saadaolevatest filmidest oli ta valinud „City Slickersi“ ja Nellile oli see nagu ilmutus.

Pärast filmi nägemist polnud Nell terve öö magada saanud. Ta oli külaliserantšodest teadlik, kuid talle polnud kunagi pähe tulnud, et see võiks olla tema enda dilemma lahendus. Ta ei saanud öelda, et ta mõistis, miks see toimib, kuid inimesed maksid võimaluse eest süüa väliköögis valmistatud toitu, ratsutada hobuse seljas ja karjatada loomi. Ta ei saanud aru, miks eelistasid need inimesed tulla lihtsatesse oludesse, kui nad saaksid põhimõtteliselt sama hinna eest kogeda mõne uhke kuurordi luksust. Ilmselt oli tal palju õppida, kuid ta õppis. Pärast kuudepikkust uurimistööd oli Nell veendunud, et külaliserantšo on tõesti lahendus tema probleemidele. Osaga oma eelmise aasta karja müügist saadud kasumist oli ta lasknud trükkida rantšot tutvustavad brošüürid ja võtnud ühendust mitme reisifirmaga. Nüüd oli ta äriks peaaegu valmis ja paari kuu pärast võõrustab ta oma esimesi külalisi.

Ta oli sellise töö jaoks mitmes mõttes väga sobiv inimene. Pärast neid mõnda aastat ilma Jake'ita ei olnud rantšos ühtegi tööd, mida ta meheväärsel kiiruse ja osavusega teha ei oleks suutnud. Praeguseks teadis ta karjakasvatusest sama palju kui iga kauboi. Vähe sellest, ta oli terve oma elu kuulnud suurepäraseid lugusid Texasest – lugusid esimestest asunistest ja Alamost, varajastest karjaajajatest ning paljust muust. Talle olid need lood alati meeldinud ja kui ta saab nende jutustamisega raha teenida, romantiseerides Metsikut Läänt, siis seda parem.

Rasked mustad pilved muutsid taeva pimedaks. Tõrjunud mõtted Jake'ist peast välja, keskendus Nell kiirteele. Sõites tunduvalt üle lubatud kiiruse, jõudis ta kurvi ja nägi tee äärde pargitud sportautot.

Mingi neetud narr oli peatunud, et lähenevat tormi pildistada. Ilmselgelt polnud mees kohalik. Igaüks Texasest teaks, et tuleb varjuda, ja kiiresti. Nagu Texase osariik ise, nii kipusid ka tormid olema muljet avaldavad, eriti kevadtormid nagu see.

Vaatamata kiirustamisele vajutas Nell pidurit ja sõitis tee äärde. Mootorit tööle jättes hüppas ta kabiinist alla. Tuul lõi pika patsi Nellile vastu nägu, kui ta võõra poole kiirustas.

Mees langetas kaamera. „Hei,“ tervitas ta sõbralikult. Ta oli Nellist pikem ja kena. Ta riided olid uue välimusega, kuid kortsus.

„Kuulge, ma ei taha olla ebaviisakas, aga iga idioot teab, et tormi ajal peab varju otsima.“

Mehe naeratuse asendas kulmukortsutus.

„Ma ei tea, kust te pärit olete või kuhu te lähete,“ jätkas Nell, „aga teie asemel istuksin ma nüüd sellesse uhkesse autosse ja sõidaksin linna nii kiiresti, kui rehvid võtavad.“ Kohustuse täitnud, läks Nell tagasi oma veoauto juurde.

„Hei,“ sõnas mees. „Kas teil on hetk aega? Mul on paar küsimust.“

„Ma pean minema.“ Nell ei tahtnud äkiliselt kõlada, kuid tal polnud aega raisata. Ta oli oma jutu ära rääkinud ja see, kas mees tema nõuandeid järgib või mitte, oli mehe enda otsustada.

„Kas te olete siit piirkonnast?“ hüüdis mees talle järele.

„Jah! Nüüd kuulake, tulemas on golfipallide suurune rahe ja kui te ei taha mõlkide eemaldamise eest maksta, siis soovitatakse teil linna kiirustada.“

„See võtab vaid minuti...“

„Mul pole minutitki, mul on hobused ja veised, kelle eest peab hoolt kandma,“ karjus Nell tuulde. „Ja mul pole aega teid veenda, et torm on puhkemas.“ Ta tõstis käe ähvardava taeva poole. „See läheb teile palju maksma, kui te seda sõidukit varju alla viidud ei saa.“

„See auto on kindlustatud.“

„Rahe eest see ei kaitse.“ Nell ei teadnud, kas mees mõistis tema viimaseid sõnu või mitte. Ta hüppas veoautosse ja pani käigu sisse. Üks pilk tahavaatepeeglisse tõestas, et sellele võõrale nõu andmine oli olnud raisatud pingutus. Too ei olnud end liigutanud. Lisaks ei teinud ta enam pilte tumedast silmapiirist; ta pildistas Nelli!

Imestunult pead raputades heitis Nell nähtu mõtetest välja ja sõitis meeletu kiirusega koju.

Kui ta rantšo hoovi jõudis, nägi ta Jeremyt kanu taga ajamas, püüdes neid lauta suunata. Emma ja Ruth viisid hobuseid talli poole, sikutades ohjadest, kui kaks ruuna tuulega võitlesid. Nelli meeles välgatas stseen vahetult enne tornaadot filmis „Võlur Oz“.

Ta parkis veoauto talli lähedale, kus see oli kaitstud, ja kiirustas oma pere poole. Tema abiga õnnestus Ruthil ja Emmal loomad enne tormi puhkemist varju alla viia.

Selleks ajaks, kui nad majja tormasid, oli alanud vihm ning nad hingeldasid ja olid elevel.

„Ära tegime!“ teatas kaheteistaastane Jeremy õega patsu lüües. Erinevalt enamikust õdedest-vendadest tülitsevad Jeremy ja Emma harva. Muidugi nääklesid nad aeg-ajalt – kõik lapsed tegid seda –, kuid olid siiski lähedased nii vanuselt kui ka temperamendilt. Nad olid ka läbi elanud oma isa surma laastava kogemuse, mis oli loonud nende vahele tugeva sideme.

Jeremy oli oma vanuse kohta suur nagu ka isa ja Nell – suure kondiga, lihaseline ja pikk. Kaks aastat noorem Emma oli väike ja õrn, meenutades oma vanaema Ruthi.

„Mul on hea meel, et sa õigel ajal koju jõudsid,“ ütles Ruth ja valas Nellile tassi kuuma teed, enne kui endale teise tassi täitis.

Nell vaatas köögiaknast tormi metsikust. Tuule tõttu sadas vihm peaaegu maaga paralleelselt, pekstes puid ja lilli. Väiksemad puud paindusid peaaegu pooleks. Täna pärastlõunal hävib ilmselt palju saaki.